

François Vermeulen

gedichten **57** bloemlezing

gedichten **57** bloemlezing

François Vermeulen

gedichten **57** bloemlezing

© 2009, François Vermeulen, gedichten en omslagontwerp

Verantwoordelijke uitgever

Werkgroep Raymond ten Berge
p/a De Vallei 42
9405 KK Assen, Nederland

Inhoudsopgave

9	Bibliotheek
10	Inzicht in een delicate materie
11	piëdestal
12	Klemtonen
16	goedendag
17	De mazen van verlangen
18	Barrières
21	Slapeloos
22	crashtuin
23	Kermis
24	Zonder verzet
25	Consolidatie
26	moeder-zoon-blues
27	Ontheemd
28	Hoge Venen
29	Verdun
30	Schittering
31	Dwaalspoor
32	Vol overgave
33	kwatongen
34	's Nachts na enen
35	Groepsfoto van een man
36	Smaak
37	Het huis
38	de man verliest
39	Jazzy
40	Kleine tragedies
41	Het circus
42	Uitzichtloos
43	Surplace 50

- 46 *Ik Adam uit en reik naïef*
- 47 *Hij hoont naar de wereld*
- 48 *Lichthoofdig ontvang ik*
- 49 Het eeuwige kind
- 50 Doortocht
- 51 Hoogstraat
- 52 Nonkel Frans
- 53 Herfsthart
- 54 *Dit leven*
- 55 Sluittingstijd
- 56 De dood is een zwerver
- 57 Zij die het hebben gemaakt
- 58 De reine dood
- 59 De schrijfvazal
- 60 Triviaal
- 61 Schromelijk
- 62 Baraque Fraiture
- 63 De nachtoper
- 64 *Ik ben ontbrekend*
- 65 Het bezit van een ruimte

Bibliotheek

In deze ruimte
viert kennis aan de lopende meter.

De tijd heeft geen vat
op het geduld van boeken,
hun ruggen fier gestrekt.

De lezer waadt nieuwsgierig
door de geur van inktwoorden,
elk boek een te nemen heuvel.

In deze ruimte
stijgt het soortelijk gewicht van bewustzijn.

Inzicht in een delicate materie

Het leven is een aantrekkelijk amalgaam.
Betovering en verbijstering
bij de alchimisten.

Geduld is een onpeilbaar tijdsverloop
van wachten op een boodschap:
een rode gloed in ons bewustzijn
als een vervreemdende hemel,
met onzichtbare drakentanden.

Want een beet uit het onverwachte
is de kracht die ons voortstuwt.

piëdestal

voor Suzanne D.B.

in de wandelgangen van mijn onrust
ben jij het verlossende vijfde element.
jouw lokkend hoogtij is van immense rijkdom.

steeds de dwang je nabij, in mij te weten
imiteer ik beterschap met vloeipapieren lippen.
jij ontzegt mij niets. er bestaat geen ruilwaarde.

ik die buk voor het triviale en spookbeelden
weet. mijn spraakvermogen is ontoereikend.
uitentreuren. sloop mij nooit. sleep mij voort.

maanden blokken in jaren confidantieel.
wij staan buiten de tijd. opeengeperst.
schatplichtig en medeplichtig aan elkaar.

Klemtonen

-

dat u als water ligt, weemoed weerspiegelend
en dorst naar liefde, maar niet durft drinken

uw lippen waarop antwoorden ontbreken
zijn vragende partij én hellend vlak

telkens van liefde naar eenzaamheid,
het ongemak van lege handen en ziel

waar vragen worden gesteld zoals,
hoe moet ik verder, waar hoor ik thuis

••

een dennenbos is steeds in u,
zoals vaak een geladen stilte

buiten schuift een vreemde wereld voorbij
waarin u tegendraads peilt, verkent

het is schrapen van vele lagen,
boetsen aan uw zelfportret

de queeste naar uw levenscoördinaten,
het is noodzaak, dat ijlt als koorts

•••

de dageraad schenkt u goede vogels
die sterven in de snelheid van de dag

het gebrek aan empathie
maakt uw gedachten ingekeerd

geborgenheid blijkt een schatteneiland
onvindbaar in een zee van egoïsme

dat schuurt en maakt wondjes onderhuids,
die verkorten de overstap naar verstikkend

••••

als mokerslagen op dons is uw opstand
een innerlijk gevecht in de buikstreek

u loopt in cirkels rond dit hoekig bestaan
en watertrapt in andermans banaliteit

het is een hartzeer van tekorten
in tijd, ruimte en begrepen worden

op een dag zal u de Rubicon overtrekken
en hen achterlaten die dan roots heten

goedendag

iemand zei 'goedendag' tegen mij!
een onbekende op straat zei
spontaan 'goedendag' tegen mij
meer bepaald twee wildvreemde medeburgers
een vrouw en een man, laat in de namiddag
niet afgesproken, zo kruisten wij mekaar in de straat
en de vrouw zei -als eerste-
♥ zonder mij te kennen ♥ 'goedendag' en lachte!
niet luid, maar vriendelijk ☺
spontaan, zonder enige verplichting
de man naast haar, knikte met het hoofd,
wat bijna gelijk staat met hardop 'goedendag' zeggen
zo denk ik er toch over

tot vóór het kruisen van mekaar
in de overigens verder verlaten straat
waren zij volslagen onbekenden voor mij
wat ze naderhand ook bleven
en toch was er even een band
want ik zei ☺ goedendag ☺ terug
en dit ongeplande gebeuren maakte, samen met de zon
zo'n warmhartig gevoel in mij los
dat ik een moment van diep geluk beleefde
mét een sprankel ontroering (♫♫♫viool♫♫♫viool)

De mazen van verlangen

Waar we naar verlangden
wisten we niet,
maar we deden alsof,
want zonder definitie
van een verlangen
leek het leven maar niets.

Soms liep het voor de voeten,
of we keken er naar, blind.
We raakten het aan of praatten er mee,
dachten domweg 'leuke babbel',
en vervolgden onze weg.

Soms schoot het ons gewoon voorbij.
We herkenden het, te laat, te traag.
Meestal haalden we het niet in.

Barrières

I Hypochonder

De mens met hoge hoed en eigendunk,
het oerinstinct van een fooraap,
loopt op achterste poten,
met uitsterven bedreigd

Kafkaiaans lopen we door elkaar,
de meeste hersenspinsels caloriearm.
De steden lopen leeg. Het spirituele bedrog:
New Age, lavendel, een wierookstokje brandt.

II Kosmopoliet

Afstanden verkleinen, mondiaal gechat
doorheen de zevende hemel: internet.
Industriële - technologische - digitale
revolutie. Trapsgewijs naar het gedonder.

Geen uitroeptekens meer. Trauma's.
De mens gevangen in een krimpende wereld
- cyberspace en goedkope (vliegtuig)vluchten -
doet claustrofobisch denken: Wie Ben Ik ?

III Aardling

De mens, het eigenste gif voor deze planeet,
schuift meandertalig door het leven.
Een prototype dat zich te vroeg
vermenigvuldigde en zichzelf zal klonen.

De dans der dwazen is het resultaat
na miljarden jaren evolutie.
De rollende steen. De monsterlijke files.
Het topje van de ijsberg smelt nooit.

Slapeloos

Waait de wind in tocht
keren voetstappen weg
van de oude overloop

Kleeft verloren tijd
aan de wandtapijten
fluweel de herinnering

Schakelt licht naar donker
de sikkelmaan omlijst
de droom doorklieft

crashtuin

de tuin ligt verlaten
de heg vol wintergaten
een stilstand van marjolein
onder een bladerbaldakijn

de wintermus als rus
vogelkopje als een propje
diep in de vacht
hoge noten zacht

ik ben de tuin
ik ben de mus

Kermis

Een huzarenstukje draaien, tollen, zwaaien in adem af-
snijdende kleurencarrouzels van ritmestokkende
schouderbelastende adrenaline pompende tegenwind verplaatsingen.

Op verhitte Ensorgezichten mengt opzettende transpiratie
zich met rond de gretige mond sedentaire suikers
van warme gefrituurde oliebollen, pannenkoeken en stroopwafels.

Plots ontwaar ik u, in deze caleidoscoop met schokkende bewegingen,
kakofonische hiphopreggaetechnoK3 geluiden, als een ware
Van Gogh-zonnebloem te midden van, geschat, 1899 grijze distels.

Als u mijn blik beantwoordt is het alsof de mallemlen
eensklaps staakt, deze coup de foudre doet mij moed ontsnappen,
en ik lispel, prevel en bezweer u met mijn ogen:

'Liefste vrees niets, ik zal u klakkeloos en halsoverkop redden
van oprukkende skinheads, gelederde pakkenmannen in de tang nemen
en foeilelijke witteboordNikesofties ontmaskeren.'

Want de aanblik van uw ontblote adellijke schouders
scharniert de tronies van mijn schabouwelijke dagmerries
tot een vroeg hartverwarmend lentegevoel.

Zonder verzet

We hebben een weg ingeslagen,
door anderen geplaveid en
aantrekkelijk verlicht.

Readymade mediamannen, vermomd
als goede huisvaders, ontfermen zich
over ons, spreken ons aan bij de voornaam.

We hebben hun weg ingeslagen,
zonder vrees, zonder verstand, eerloos.
Het doel vullen zij later in.

Onze overgave gebeurde blindelings.
We zagen in hen geen vijanden
en ieder van ons mag om beurt op televisie.

Consolidatie

De uren zijn verstrengelde vingers
rond een lome lentemiddag.
Ons weegt de aanwezigheid
van de ander licht als een kinderhand.

De kracht van de stilte kent
geen grenslijn, de ogen volgen gebaren.
Vertrouwde tics en synchrone harten
schrijven een intieme codetaal.

moeder - zoon - blues

de uitgebalanceerde twee-eenheid,
non-conformistisch met verzegelde levenslus,
glanst over afstanden en afwezigheden

hun sterrenbeelden worden paden vol verhalen
in de boomgaard augustus, een bloeibad
met brug, ruggengraat en toeverlaat

hij trekt nu beschroomd de kar
peilt de diepte van de wortels
omarmt de moeder met geperforeerde woorden

het moederdier met lege buidel
klauwt een eeuwig zorgend lied
bij valavond knaagt zijn onthechting

de zoon en de kalender wijken nooit

Ontheemd

Wij zijn plaatsnamen,
zoekend naar verbindingswegen.
Gedachten zijn vogels. Scherend,
krijgend over een land
dat er niet meer is.

Kamers ruiken naar afwezigheid.
Muren zijn oude getuigen
die weemoed ademen.
Elk venster een droom
op onzichtbare horizonten.

Wij zijn plaatsnamen
zonder identiteit.

Hoge Venen

De dag verschijnt uit
het afgelegde kleed van de nacht.
Hier zoekt men niet.
Hier wordt men gevonden.

Zie de voetstappen in versleten sporen.
Hoor de hese westenwind met
eeuwenoude liederen
over vergeten beelden.

Onze stappen klinken eindig
en worden herinneringen,
tot stof verwaaid,
fluisterend over andermans ziel.

In die cirkelbeweging
herkennen wij onze oorsprong.

Verdun

helden
moed
willig
de loop graven in

onverminderd
verse graszoden
die
als andere lijken

Schittering

Ik ken dit land
waar voetstappen terugkeren
naar zomers vol sproeten,
motten rond de avondlamp.

Waar de aardegeur
langs wilgen, esdoorns
en stenen schoorstenen
hemelloos opstijgt

Het dorp verdeeld
in klinkers en medeklinkers
door de rivier, bruin
van de metaalindustrie

De verroeste meccano,
debardeurs en deugdzaamheid
met de pollepel ingegeven.
De TV, alles in zwartwit.

Ik ken dit land
waar ineengeslagen handen
kleinburgerlijkheid dragen.
Het schittert op postkaarten.

Dwaalspoor

Men zoekt te ver,
reikhalzend tot
over de hunkering.

Men trapt te snel
vermetelege voetstappen,
doorheen valse beeldvorming.

Het ondermijnde
westers geluk
pruilt in de praline.

Vol overgave

Het onvervulde
vult ons lege hart.

Grote woorden zoals
uitgesteld verlangen
werken als een fuik.

Verward door terugkerende vragen
ruimen keuzes voor heimwee.

Het onderspit.

kwatongen

de triomf
van bladgoud
op gezwollen tekst

baldadige woorden
roffelen
het oor verdovend

nimmer sterft
de klank op de tong
het stopt contact

met eenparigheid
vult verdriet
het jewelste

's Nachts na enen

scharen geföhnde dwergen zich rond zijn bed.
Zij flaneren, exalteren als flodderhuisdieren,
miraculeuzen zijn dagdromen,
klikken klanken tot rustpauzes,
doven aardse taferelen uit.

De lila lilliputters trekken zijn lakens strak,
schudden cryptische beelden van vrijheid
uit kleurige korte mouwen.
Hoor ze lachen, de aanbidders
van zijn slapend rustgeroerd gelaat.

Kom er bij, kom naar ons, trekkebekken zij
en lichten de matras en hem op.
De wijzers van de klok schuiven wijdbeens dicht,
de overmoed van de nacht verdwijnt,
samen met hun neuriënd hey-ho hey-ho.

De morgen komt hem tegemoet
met de klank van een versleten betonmolen.

Groepsfoto van een man

De reiziger
van vermoeidheid
een beperkt gezichtsveld

Zijn blik stevent niet
dobbert hulpeloos
op de spiegel van de tijd

Onverstoord ondergaat hij
het tikken op zijn schouder
van het doodsmannetje.

Smaak

De witte eierschaal
wordt hardnekkig onthoofd
met een mes
Halfslapend wordt het wit
blootgelegd
waarna verlangend wordt
doorgezet naar warm oranje,
boterham reeds gesmeerd,
zout in aanslag,
de smaak in de mond.

Eitje op zondag
ontspannen ritueel
de vage blik
op het geopende slachtoffer.

Ik eet eieren
liefst in de traagheid
van een vrije dag.

Het huis

Soms vind ik het huis
waar ik mezelf kan zijn.
Schoorvoetend stap ik
de treden op,
sleutel draait in het slot.

De deur zwaait open
en licht breekt op me af.
Ik knipper met de ogen
en versplinter in honderd stukken.
Elk deeltje zoekt zijn
vertrouwde plekje op.

Het huis wordt van mij.
Ik word het huis

de man verliest

de man
verliest de tijd
in de vrouw
uit het blinde oog

de vrouw
wikt en weeft
tijdloze woorden
van waan

de tijd
steelt zichzelf
sleurt de troost
uit het beeld

de man
verliest de vrouw
blindgestaard
op gevelde tijd

Jazzy

De perpetuele Ellingtonsiaanse tonen
Doen me mateloos jouw verlangen bewonen
Ik lever me compleet en machteloos over
Aan je casuele Count Basie tover

Het graduele existentiële nastreven
Van het puntgave übermensch leven
Wrijven, voelen en kijken in toekomst en tijd
Gebukt onder het vademecum van leed en spijt

Euforische Millertoestanden in de nacht
Mijn trompet en jouw losermagazijn wacht
Op het eclaterend, schuimend hoogtepunt
Een louter exclusieve en erbarmelijke machostunt

Kleine tragedies

In de krimpholte van je oksel
Ligt de warme nacht
te vergelen naar ochtend.

De grauwe vroegte houdt
voor nog heel even
de veilige schaduwen vast.

Dan breekt licht door
en beginnend straatlawaai.
De werkelijkheid barst open.

Het is opnieuw dag.
kleine tragedies lachen ons toe.
Het gevecht kan beginnen.

Het circus

Op de straatstenen
Ligt het glazen oog
Van de dwerg
Van het circus
Dat vandaag
Tegen halve prijs optrad

De dwerg is erg klein
En het glazen oog een knikker
Het circus was nog te duur
De straatstenen nat

Het circus trekt
Naar de volgende stad
De dwerg huilt met één oog
En een kwajongen trapt
Op de straatstenen
Een glazen balletje stuk.

Uitzichtloos

De man slaapt.

De vrouw kijkt. Voelt zich vies.

De honger is gestild. Het dessert blijft uit.

Mannen.

Een flauw licht valt op de
raspend ademende man. Een schonkige gestalte.

De vrouw kijkt. Raakt hem aan.

Dekt hem onder en verlaat de kamer.

Ontevreden.

Ze opent de ijskast: aardbeienyoghurt.

Surplace 50

•

er tast een jongetje
aan de randen
van zijn universum

kranig en kerels
omarmt hij
de goede wereld

ongelovig, bijna
een halve eeuw later,
de voetsporen eigen

uitgewist
door de dwang
te herkennen

••

naakt sta ik
huid over geweten

ontbolsterd, pitloos,
herfsthaar in de boter

mijn verzoeknummers
lachend geweigerd

schiet op de pianist

•••

het knettert
verwarring in
de mensenlava

lege dozen
kweken eigenliefde
met lede ogen

een zurig verval
omsluit
het humane denken

deze ongeschoren
wereld raspt
over mijn ziel

Ik Adam uit en reik naïef
naar de toekomst, die wijkt.
Tijd eelt alle wonden.

Weemoed hangt als
een treurwilg in mijn woorden,
onweerstaanbaar, onverstaaanbaar.

Ik zwijg huiswaarts
en weet: stilte is een geluid
zoals wit een kleur.

Hij hoont naar de wereld
als een plastieken soldaatje en droomt
van gouden woorden in zijn brievenbus,
als sieraden net iets te veel.

Reizend op een weg zonder bakens,
ontwijkt hij vele kaartenhuisjes maar
loopt vast in struikroversgewas,
de toekomst als een meined.

De liefde wordt dun te slapen gelegd,
er rest niets dan een zinderend ontbreken,
het patent op een onvermoeibaar missen,
zwijzaam als een schildpad onder de schedel.

Lichthoofdig ontvang ik
je lach, je lippen, je tong.
Een beet in mijn ziel.

Als melkwitte vloeistof
dein je in woorden uit.
Ik proef enkel de randjes.

Jouw verleiding is buitenwaarts:
mijn hartkamer kreunt.
Eldorado in Madurodam.

Emoties zuiver als sneeuw
verhullen wereldse verlangens.
Een avond wenteltrapt.

Het eeuwige kind

In deze open ruimte,
boven dit adembenemend landschap,
verschijnen duizenden sterren,
wordt de koude tastbaar, de mens nederig.

Met het ontbreken van luxe
verdwijnt de burgerlijke behaaglijkheid,
de nooit verzadigde vanzelfsprekendheid.
De discrepantie wordt een omen.

In de nachtelijke uren,
bij het beschermend avondvuur,
treedt het eeuwige kind uit de mens
en puurt troost uit vertelde saga's.

Doortocht

Tussen een eenzaam komen
en een eenzaam gaan,
ligt een gans leven,
waarin met wat geluk
een hand op je hand rust,
een verwekt kind liefde geeft.

Tijdens deze doortocht
wordt weerbarstigheid
een vlot zwijgen, een vreemde berusting
Op dit traject sterven vele zijsprongen
en een perpetueel verleden ligt
als een constante jeuk
tussen de schouderbladen

Hoogstraat

Mijn kleuterjaren:
geplette vis op vrijdagmiddag,
Suske en Wiske, het open raam
van het achterhuis. De klanken
van de beiaard, nabij de Grote Markt,
waaiden wondermooi binnen.
Een nonkel legde zijn gebit op de schouw
en deed een middagdutje.
Beneden zong een tante vals
bij het wassen met de hand.
Het had iets armtierig: nochtans

hou ik van dit retro-moment.
Misschien om het beeld van moeder,
toen nog vrolijk in haar zorgen.

Nonkel Frans

De broer van moeder, mijn nonkel,
was niet meer, te vroeg gegaan,
zoals de volksmond dat zegt.
Vanonder een omgeslagen arm
keek ik naar het verdriet.

Op mijn vraag waarom en hoe
antwoordde moeder: 'te kort aan adem'
en begon opnieuw te huilen.
's Avonds in bed, onder het laken,
bevreesd, oefende ik ademhalen.

Herfsthart

op dit tapijt, de bladeren verrot,
omhoog geschopt door zware schoenen,
duizelt het hoofd door de ijle lucht,
in deze wereld van geel, oker en terrasienna,
een onverwacht geschenk, de zon doorlicht,
een indian-summer-serum, de regels verbroken,
droom ik van klokwalsen, deegduiken,
noedelzuigen, muishameren, fletsdrinken,
ik voel me herboren, ik ben niet langer
de querulant in mijn laffe omgeving,
mijn aspiraties genereren heldenmoed,
droom ik van verzoeningen, rechtvaardigheid,
hier op deze plaats, uit de wind, overmoedig
in de tanende warmte, geniet ik van de kortstondigheid
waarin mijn binnenste fluistert: de wereld is mooi

Dit leven
dat het mijne is
voltrekt zich
zonder veel behoeven.

Er is de liefde van een vrouw,
haar armen mijn reddingsboei.
Zij aanhoort
mijn schaduwgedachten
die verhalen enthousiast over licht,
maar de angst om de duisternis.

Dit leven
-dat het enige is-
ontvouwt zich
met een vast patroon.

Er zijn opkrullende randen.

Er is kans tot struikelen.

Sluitingstijd

Het is sluitingstijd in mijn hart,
dat onverwarmde nest,
in de steek gelaten,
mijn zachthart aan lagerwal
- van geen langer nut -.

De eeuwige liefde is niet eindeloos,
bekend refrein, voorspelbare litanie,
branding van de gulle hoop.

Ik stop met het assembleren
van gevoelens die als kleingeld
in mijn broekzak rammelen.

Onvervulde wensen
genereren een vreemd houvast.

De dood is een zwerver

De dood
is een zwerver die,
eenmaal in huis,
deurwaarder wordt,
beslag legt op
het levenslicht
en adem claimt.

Meubels, snuisterijen,
foto's blijven onaangeroerd
misschien als hommage,
herinnering, goedbedoeld.

De dood
is een zwerver
die nooit aanbelt
als je afwezig bent.

Zij die het hebben gemaakt

Zij die het hebben gemaakt
becijferen het aantal ontslagbrieven
zelf zijn ze onbereikbaar
vanwege Olympisch geldzwemmen.

Zij die het heel erg hebben gemaakt
met politiekers als buiksprekerpop
steken de duim omhoog of omlaag
deze anonieme Caesars aan het valutafront.

*als je braaf en geduldig opzit
valt wel eens een kruimel
op de handen in het haar*

De reine dood

De reine dood regeert over
het universum van het niet-leven.
Haar knipoog werkt als een glimmende guillotine.

Onder een strakke kobaltblauwe hemel
fulmineert het verdriet over wereldse akkers.
Een geliefde droogt uit en wordt onherkenbaar.

De naam in steen gegrift, de persoon herinnerd.
De dood brengt geen verlossing, maar aflossing.
De natuur doet haar werk. De mens verwerkt.

De schrijfvazal

Hij leeft uitgebeend in tijdnoed
onzeker trappelend om te scoren.

Verkrampd rijgt hij de woorden
tot functionele banaliteit.

Door het kunstarm te verteren
zwijmelt zijn hoofd koortsachtig.

Eclecticus in de boekenfabriek
hakkelt de dromer over de woordsloot.

Triviaal

Fragiel rust
mijn oor
te luisteren naar
de open wonde
aarde,
triviaal schuivend
door de kosmos,

een eenakter
met verknoeide première.

Schromelijk

Mensen hebben
stadslichten
in het hoofd
dromen papieren geld
maken bokkensprongen
koeren als rare vogels
zonder vliegbrevet
hun inzicht
belooft geen uitzicht
zij verstrooien zichzelf
en bijten steeds
in de hand
boven hun hoofd.

Baraque Fraiture

Er zijn vandaag geen zorgen.
Er zijn uitgestippelde paden.
Naamloze wandelaars hunkeren
naar een snelle voetstap.

Baraque Fraiture trilt in de lucht.
Trompe-l'œil, wat verder la vache qui rit.
Windstil treft het roerloze landschap
als een vastgespijkerde foto.

De hemel schuift dicht, regenplens
spoelt duizenden voetafdrukken weg.
Herstelde natuur. Naamloze wandelaars:
geen spoor van terug te vinden.

De nachtloper

De morgen wil maar niet komen
De nacht hapert
In mijn hoofd
vertragen de vreselijkste beelden
Close ups & frame's
van allemansdag

De morgen wil maar niet komen
De nacht klopt
Tegen mijn slapen
krijzen de gemeenste woorden
Moppen en lipzappen
over mensengedrag

De morgen wil maar niet komen
De nacht stuwt
Mijn hoofd
ondergaat de vreemdste gedachten
Moord en vriendschap
onder gênant gelach

De nachtloper stopt
bij het eerste daglicht

Ik ben ontbrekend.

Tussen mijn oren kwispelt een blinde hond.
Het vuur in mijn schoot geeft warmte maar geen leven.
Mijn hart is een trekzak met smartlappen.

Er wordt op het raam geklopt.

De werkelijkheid sluit in, sluit uit.
Zonder partituur wordt niet gezongen.

Geen enkele ziel is krasvrij.

Het bezit van een ruimte

Hij temt de afmetingen
met het oog,
duwt de ellebogen tegen leegte.

Zijn gehoor wacht tevergeefs
op de weerkaatsing
van een geordende stilte.

Een lichtinval speelt
op de grens, raakpunt
van zijn bewustzijn.